

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/31/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5920010447
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5920010447.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 15. júna 2021 prejednal odvolanie obžalovaného M. W., nar. XX.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 8T/102/2020-423 z 19. apríla 2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Ružomberok, č.k. 8T/102/2020-423 z 19.4.2021 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na podklade § 322 ods. 3 Tr. por., pri nezmenenom výroku o vine, výroku o škode a výroku o ochrannom opatrení rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 8T/102/2020-423 z 19.4.2021,

obžalovaného M. W., nar. XX.X.XXXX v R. V., trvale bytom
T., t.č. vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Žilina,

o d s u d z u j e :

Podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd z r u š u j e výrok o treste uloženom rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/19/2018 z 20.3.2019, právoplatným 20.3.2019, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, č.k. 8T/102/2020-423 z 19. apríla 2021 bol obžalovaný M. W. uznaný vinným zo zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, že:

dňa 10.11.2018 v čase okolo 20.50 h v priestoroch prijímacej miestnosti budovy Protialkoholickej záchytnej stanice Bulovka, na ulici Bulovka pri Nemocnici na Bulovke, Budínova č. p. 3, Praha 8-Libeň, Česká republika, pod vplyvom alkoholu fyzicky napadol počas výkonu služby strážnika Mestskej polície hlavného mesta Prahy W. P., nar. XX.X.XXXX, tak, že potom čo bol zaistený pre svoje agresívne správanie po požití alkoholu a eskortovaný hliadkou Mestskej polície hlavného mesta Prahy na Záchytnú

stanicu Bulovka, neustále slovne urážal prítomných strážnikov Mestskej polície hlavného mesta Prahy a príslušníkov Polície Českej republiky, kopal a pľul okolo seba a následne bol umiestnený do prijímacej miestnosti záchytnej stanice, kde kopal okolo seba proti zakročujúcim strážnikom mestskej polície, vrátane poškodeného W. P., pričom jedným kopom nohy zasiahol poškodeného do dolnej končatiny v oblasti lýtka a druhým kopom nohy do pravej hornej končatiny v oblasti zápästia, čím spôsobil poškodenému strážnikovi Mestskej polície hlavného mesta Praha, W. P., supkapilárnu zlomeninu V. záprstnej kosti pravej ruky s potrebnou dobou liečby a obmedzením v obvyklom spôsobe života po dobu štyridsať dní.

Za to bol podľa § 323 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), písm. m) Tr. zák., § 41 ods. 2 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/19/2018 zo dňa 20.3.2019, právoplatným 20.3.2019, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. súčasne uložil obžalovanému ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou a ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu poškodenému Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnútra ČR, so sídlom Vinohradská 2577/178, 130 00 Praha 3, IČ: 47 114 304, vo výške 5 047,- Kč a poškodenému Hlavní město Praha, Městská policie hl. m. Prahy, Korunní 98, 101 00 Praha 1, vo výške 5 950,- Kč.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože bol napadnutý odvolaním obžalovaného do všetkých jeho výrokov ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku, ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 19.4.2021. Podané odvolanie písomne odôvodnil sám obžalovaný, ako aj prostredníctvom svojho obhájcu.

Obžalovaný v podaní doručenom okresnému súdu 5.5.2021 uviedol, že si na skutkovú udalosť nepamätá a nepopiera, že okolo seba kopal, asi v tom stave sa bál, čo budú s ním robiť, ale po prečítaní prvotných výpovedí svedkov v úradnom zázname z roku 2018 sa nepriznal ku zločinu. Nerozumie, prečo pani sudkyňa okresného súdu nebrala do úvahy tieto prvotné výpovede, ale tie, ktoré si dali vykonštruovať po dvoch rokoch. Tie výpovede sa líšia, sú rozdielne, čiže vyšetrovateľ spravil chybu. Tam je jasne uvedené, že poškodený si buchol do kovového rámu pri jeho fixácii o posteľ. Svedok V. A. jasne videl, ako sa poškodený uderil a že to bola riadna sila. Ďalej v znaleckom posudku z Českej republiky MUDr. Michal Beran, PhD. potvrdil, že poškodený utrpel zlomeninu pravej ruky bez posunu úlomkov, k zraneniu došlo priamym účinkom tupého násillia, napr. úderom do pravej ruky, úderom dlaňovej hrany do prekážky. To sa zhoduje s výpoveďou svedka. Svedok vo výpovedi cez videokonferenciu potvrdil, že o priebehu skutku vypovedal viackrát a pamätá si tú skoršiu výpoveď, čiže súd sa mal prikloniť k prvotnej výpovedi. Poškodený uviedol, že ho mal kopnúť v sprchovacom kúte v prijímacej miestnosti, so spútanými rukami za chrbát, mal ho kopnúť do lýtka a potom do pravej ruky. V takom stave by nikdy nemohol vyvinúť takú intenzitu sily, aby mu zlomil ruku, pričom na ruke mal ešte taktickú rukavicu. Bol by za rekonštrukciu prípadu. Ak by sa táto možnosť potvrdila, nenamietal by. Je možné, že bol agresívny, kopal okolo seba, pľul, ale to neznamená, že poškodenému zlomil ruku. Je vinný za prečin, ale nie za zločin. Aj v minulosti bol trestaný za útok na verejného činiteľa, ale nikdy nechcel ublížiť, to by radšej ublížil sám sebe. Priznáva problém s alkoholom, ľutuje to, keby sa dal vrátiť čas, nikdy by sa nedotkol alkoholu. Poukázal na svoj doterajší život, obdobie v detskom domove, túžbu po rodine, v ktorej chcel vyrastať. Chcel sa ísť liečiť do Evanjelického zariadenia vo Veľkom Slavkove, kde mu už pomohli, ale nemôže, lebo ho odsúdili na 6 rokov za to, čo nespravil. Keby mu súd uložil podmienečný trest s probačným dohľadom, u B. X. v Evanjelickej diakonii by mu pomohli omnoho viac a presvedčil by aj súd, že sa dá fungovať normálne. Dostal veľmi prísny trest za to, čo nespravil. Chcel len šancu do života, ale nedostal ju. Niekedy stačí podať pomocnú ruku. Niekedy si praje, aby sa nikdy nezobudil. Hanbí sa za seba a to ho ubíja vo vnútri a to je horšie ako väzenie. Svojím konaním dával najavo, že nevie normálne fungovať, ale nikto mu nevedel pomôcť, radšej ho hodili do väzenia. Preto bol nepríjemný k policajtom, nadával im, ale nechcel im ublížiť. Isto ho poznačil aj život s otcom, ktorý ho bil, ako i jeho matku, ale

napriek tomu sa chce zmeniť. Na záver požiadal súd, aby sa oboznámil s prvotnými výpoveďami z roku 2018. Odvolací súd sa oboznámil aj s podaním obžalovaného v podstate s identickým obsahom, ktoré bolo doručené priamo krajskému súdu dňa 3.5.2021 a nachádza sa v súdnom spise na č.l. 441-442.

Z dôvodov odvolania podaného prostredníctvom obhajcu vyplýva, že obžalovaný sa nestotožnil so zistením skutkového stavu veci, z neho vyvedených skutkových záverov súdom prvého stupňa ani s právnou kvalifikáciou skutku. Uviedol, že obžalovaný je stíhaný za skutok spáchaný v Českej republike. Primárne je potrebné zodpovedať, či strážnik obecnej polície Českej republiky je verejným činiteľom v zmysle § 128 ods. 1 Tr. zák. Podľa právneho názoru obhajoby by mu takéto postavenie musel priamo priznať právny predpis ČR, a to zákon č. 553/1991 Sb. o obecnej polícii. Tento právny predpis strážnikovi obecnej polície status verejného činiteľa nepriznáva, tento status mu v ČR priznáva len Trestní zákoník. S poukazom na ust. § 4 Tr. zák. nie je možné trestní zákoník aplikovať v SR. Súd prvého stupňa priznal poškodenému status verejného činiteľa na základe § 5 ods. 1 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii. Tento však nie je možné tiež aplikovať, lebo poškodený nie je jej príslušníkom. Pri aplikácii uvedeného zákona súd postupoval v rozpore s ust. § 4 Tr. zák., ktorá skutočnosť mala za následok i nesprávnu právnú kvalifikáciu skutku. Poškodený nie je verejným činiteľom v zmysle § 128 Tr. zák.

Keďže došlo k zraneniu poškodeného, v prípade preukázania zavinenia na vzniku tohto zranenia by konanie obžalovaného mohlo byť kvalifikované ako trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 139 ods. 1 písm. h) ako osoby, ktorá plní svoje povinnosti uložené zákonom (zákon č. 553/1991 Sb. o obecnej polícii).

Z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní nie je možné ustáliť priebeh úrazového deja, a teda ani potvrdiť alebo vyvrátiť príčinu vzniku zranenia poškodeného. Nikto totiž nevidel, že by obžalovaný kopol poškodeného do ruky. A to napriek tomu, že v čase, kedy sa to malo stať, boli v bezprostrednej blízkosti obžalovaného a poškodeného minimálne ďalšie tri osoby, svedkovia - S., A., B.. Obžalovaný v čase, keď bol v prijímacej miestnosti, podľa poškodeného sedel, mal spútané ruky za chrbtom, čo mu znemožňovalo, aby poškodeného kopol do ruky. Svedok A. v prvotnej výpovedi zo dňa 29.11.2018, ktorej obsah bol oboznámený na hlavnom pojednávaní dňa 24.2.2021, celkom kategoricky konštatoval, že pri kurtovaní obžalovaného na posteľ sa poškodený veľmi silno udrel práve do tej časti ruky, v ktorej došlo k zlomenine. Výslovne uviedol: „Při tom otáčení se strážnik P. udeřil rukou do kovového rámu postele a zde, si myslím, že došlo k jeho poranění. Myslím že to byla pravá ruka v oblasti malíkové hrany. Tak to byla velká rána, byl to takový švih, ruka se mu vysmekla a on se praštil.“ Podľa vyjadrenia tohto svedka, poškodený sa zmienil o tom, že ho bolí ruka, až po celom zákroku. Poškodený sa postťažoval, že ho tá ruka bolí, hovoril mu, že sa mu to muselo stáť pri tom kurtovaní. Hoci súd tento dôkaz vykonal, na obsah tejto výpovede vôbec neprihliadol. Je pravdou, že svedok A. na hlavnom pojednávaní dňa 13.4.2021 vypovedal celkom odlišne. To však bolo pravdepodobne spôsobené odstupom času, keď i samotný svedok konštatoval, že skôr si to pamätal lepšie. Aj zo znaleckého posudku MUDr. Michala Berana, PhD. zo dňa 5.12.2018 vyplýva, že k zraneniu poškodeného mohlo dôjsť i úderom malíčkovkej hrany ruky do prekážky. Teda tak, ako to uviedol svedok A.. V danom prípade prichádza do úvahy viac ako jedna verzia vzniku zranenia poškodeného (kopnutím, úderom poškodeného o rám postele). Za takejto situácie je namieste aplikácia zásady in dubio pro reo. Nakoľko nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané zavinenie obžalovaného na vzniku zranenia poškodeného, obhajoba navrhla podľa § 285 písm. a) Tr. por. obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

V spise sa nachádzajú ďalšie podania obžalovaného (adresované GP SR z 22.4.2021 na č.l. 452-453 a z 5.5.2021 na č.l. 477-478 súdneho spisu), s ktorými sa odvolací súd oboznámil ako súčasťou produkovanej obhajoby obžalovaným v odvolacom konaní. Z ich obsahu vyplýva popísanie udalosti, ktorá je predmetom jeho trestnej zodpovednosti, a nesúhlas s rozhodnutím súdu prvého stupňa o vine a treste, v podstate z tých istých dôvodov, ako uviedol v odvolaní.

Prokurátorka vo vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a dôvodný a uložený trest za spravodlivý, s návrhom zamietnuť odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné. Okresný súd zistil skutkový stav v rozsahu a kvalite nevyhnutnom na rozhodnutie. Obžalovaný v odvolaní primárne namietal hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a súčasne predkladal vlastné hodnotenie i závery, s ktorými sa prokurátorka nestotožnila. Obhajobné tvrdenia obžalovaného vo svetle vykonaných dôkazov - výpovedí poškodeného W. P. a svedkov W. W., V. S., V. A. a W. B. v spojení s výsledkami znaleckého skúmania sa javia ako nedôveryhodné, vedené snahou obžalovaného zbaviť sa trestnej zodpovednosti. Poškodený W. P. počas celého trestného

konania vypovedal konzistentne a jeho tvrdenia ohľadom mechanizmu vzniku zranenia podporujú všetky zabezpečené dôkazy. Obhajoba poukazuje v odvolaní na prvotnú výpoveď svedka A., ktorá však bola vykonaná pred vznesením obvinenia M. W.. Tento svedok bol následne vypočutý cestou právnej pomoci a v priebehu hlavného pojednávania cestou videokonferencie, pričom jeho výpoveď žiadnym spôsobom neodporuje verzii skutkového deja ustálenej súdom v napadnutom rozsudku. K námietke o nesprávnej právnej kvalifikácii skutku považovala za potrebné uviesť, že v čase činu poškodený W. P. vykonával služobný zákrok ako strážnik Mestskej polície hlavného mesta Prahy, a teda v zmysle ust. § 127 ods. 1 písm. e) Trestného zákonníku Českej republiky č. 40/2009 Sb. konal v postavení úradnej osoby. Analogicky v zmysle ust. § 128 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého sa verejným činiteľom na účely tohto zákona považuje zamestnanec orgánu územnej samosprávy v spojení s § 5 ods. 1 zák. č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii, možno priznať príslušníkovi obecnej polície SR postavenie verejného činiteľa. Za situácie prevzatého trestného konania z Českej republiky je s poukazom na uvedenú právnu argumentáciu potrebné súhlasiť s právnym názorom súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátorka navrhla podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné, nakoľko rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné. Obhajca obžalovaného navrhol prvostupňový rozsudok zrušiť a obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodiť, alternatívne pri uznaní viny uložiť obžalovanému miernejší trest v zmysle právnej kvalifikácie, ktorú uviedol v odôvodnení odvolania. Obžalovaný v súlade s dôvodmi podaného odvolania prezentovanými na verejnom zasadnutí a návrhom jeho obhajcu navrhol odvolaciemu súdu v zmysle týchto rozhodnutí.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania obžalovaného odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné, ale z iných ako v ňom uvedených dôvodov.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia a svoje rozhodnutie primerane odôvodnil v zmysle ust. § 168 ods. 1 Tr. por.

Obžalovaný M. W. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného

na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení.

Ohľadom skutkového priebehu deja súd vykonal dokazovanie prečítaním výpovedí: svedka poškodeného W. P. a svedkov: V. A., V. S., W. W., W. B., osôb zabezpečujúcich prevoz obžalovaného do záchytnej stanice Bulovka v Prahe, resp. osôb (ošetrovateľov tohto zariadenia), za prítomnosti ktorých už na tejto stanici prebiehala pacifikácia - fixáciou obžalovaného o posteľ. Okrem toho vychádzal zo záverov znaleckých posudkov - MUDr. Jany Bullovej č. 131/2020, znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, ohľadom vyšetrenia duševného stavu obžalovaného, MUDr. Tibora Letku, znalca z odvetvia chirurgia, z listinných dôkazov, najmä znaleckého posudku MUDr. V. Berana, PhD., znalca z odvetvia súdne lekárstvo a forenzná traumatológia z 5.12.2018, úradných záznamov o podanom vysvetlení svedka poškodeného P. P. z 21.11.2018, 18.12.2018, ako aj svedka M. A. z 29.11.2018, príslušných lekárskejších správ, rozhodnutia o dočasnej pracovnej neschopnosti, listín týkajúcich sa uplatneného nároku na náhradu škody, ako aj správ o povesti obžalovaného.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že po zákroku polície voči obžalovanému mal poškodený zranenú pravú ruku - supkapilárnu zlomeninu V. zápustnej kosti pravej ruky s potrebnou dobou liečby a obmedzením v obvyklom spôsobe života po dobu 40 dní. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že obžalovaný po príchode na záchytku bol veľmi agresívny, kopal okolo seba, pľul, vulgárne im nadával, bol agresívny, preto bol spacifikovaný a pripútaný na lôžko. Uvedené konanie pripustil aj obžalovaný s tým, že si síce na nič nepamätá, ale takýmto konaním sa bránil, lebo nevedel, čo s ním bude. Určite však nechcel nikomu ublížiť. Poškodený jasne a konzistentne od začiatku uvádzal, že obžalovaný ho dvakrát kopol, jedenkrát do nohy a druhýkrát do ruky. Na podrobnosti sa už nepamätal, preto odkázal na obsah úradného záznamu o podaní vysvetlenia, ako aj vysvetlenie o spísanom zákroku (obžalovaný sedel na schode sprchového kúta a zo sedu ho kopol). Ruka ho začala veľmi bolieť, ale zákrok dokončili.

K spornému momentu, vzniku zranenia u poškodeného, z jednotlivých svedeckých výpovedí vyplýva nasledovné: Svedok M. S. potvrdil, že obžalovaný kopol poškodeného, keď ho priviezli na záchytku a bol agresívny. Svedok P. W. uviedol, že poškodený sa po zákroku sťažoval na bolesť malíčka a povedal, že ho W. kopol a dosť ho to bolí. Menovaný svedok vnímal hluk z prijímacej miestnosti, cez dvere počul rany, akoby obžalovaný okolo seba kopal. Svedok W. B. (ošetrovateľ) uviedol, že poškodený sa po zákroku sťažoval na bolesť ruky, nevidel však, ako došlo k úrazu. Svedok M. A. uviedol, že poškodený sa sťažoval, že ho bolí ruka, že ho obžalovaný pokopal, nepamätal si do ktorej ruky. Tento svedok bol v súdnom konaní vypočutý prostredníctvom videokonferencie a s odstupom času si podrobnosti nepamätal, ale bol prítomný pri pacifikácii obžalovaného, nakoľko javil veľké známky agresie. Opísal hluk v prijímacej miestnosti, kde sa všetci zbehli, pamätá si, že strážnici spacifikovali obžalovaného a odviekli na lôžkovú časť a museli ho pripútať na lôžko. Ďalej si pamätal, že poškodený sa mu sťažoval na bolesť ruky.

Z obsahu uvedených výpovedí, ich vyhodnotením jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach nemal odvolací súd pochybnosti, že zranenie u poškodeného bolo spôsobené agresívnym konaním obžalovaného, tak ako ho popísal poškodený - kopnutím. Odvolací súd nemal dôvod neveriť poškodenému, ktorý vie najlepšie posúdiť, kedy a kto mu zranenie spôsobil. Aj z výpovedí svedkov podporne vyplýva, že poškodený utrpel zranenie skôr, ako obžalovaného odvedli do lôžkovej časti - opísaný hluk v prijímacej miestnosti so zvukom, akoby niekto kopal, korešponduje s miestom a sledom udalostí popísaných poškodeným. V úradnom zázname o podaní vysvetlenia (pred vznesením obvinenia) svedka A. z 29.11.2018 vyplýva, že tento svedok sa zmienil o skutočnosti, že videl, ako si poškodený udrel ruku do kovového rámu postele a podľa neho mohlo takto dôjsť k jeho zraneniu. Následne túto okolnosť svedok A. vo svojich neskorších výpovediach neuviedol, aj keď poznamenal, že skôr si udalosti lepšie pamätal. Treba však uviesť, že k tejto okolnosti uvádzanej svedkom A. sa následne poškodený vyjadril (úradný záznam z 18.12.2018) a potvrdil, že si buchol ruku o rám postele, ale ľavú a zranenie má na pravej ruke. Preto aj z tohto dôvodu uvedená skutočnosť podľa názoru odvolacieho súdu nie je pre posúdenie vzniku zranenia relevantná, a to ani v spojení so záverom znaleckého posudku, že k zraneniu mohlo dôjsť aj buchnutím do pevnej prekážky. Znalec vždy ponúkne v závere znaleckého posudku alternatívy mechanizmu vzniku zranenia, prípadne sa vyjadrí k popísanému vzniku zranenia a popísaný mechanizmus vzniku zranenia vylúči alebo pripustí. Je však na súde, aby tento alternatívny mechanizmus vzniku zranenia (tu kopnutie alebo náraz do pevnej prekážky) vyhodnotil v spojení s ostatnými dôkazmi tak, aby na seba vzájomne nadväzovali a vytvárali ničím neprerušený obraz skutkového deja bezpečne vedúceho k jedinému záveru. V súlade s ostatnými vykonanými dôkazmi tak súd prvého stupňa dospel k správne mu záveru, keď na podklade vykonaného dokazovania vyslovil vinu obžalovaného. Aj za predpokladu, že by svedok A. túto skutočnosť uviedol vo svojej výpovedi (čo sa nestalo), súd by túto skutočnosť mohol len vyhodnotiť v súvislosti s už vykonanými dôkazmi, pretože súd vykonal všetky relevantné dôkazy a obžalovaný vzhľadom na svoj stav sa vôbec nevedel k samotnému priebehu skutku vyjadríť.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že nechcel spôsobiť nikomu žiadne zranenie, neznamená to, že ho nespôsobil. Je zrejme, že v čase zákroku bol obžalovaný pod vplyvom alkoholu, s nameranou hodnotou 2,37 promile alkoholu v dychu, čo je ťažký stupeň opitosti. Do takéhoto stavu sa dovedol sám, svojím pričinením, preto je v celom rozsahu zodpovedný za konanie, ktorého sa dopustil pod vplyvom alkoholu. Znaleckým vyšetrením duševného stavu obžalovaného nebola zistená prítomnosť duševnej poruchy alebo choroby. Bola zistená len závislosť od alkoholu s prejavmi psychotickej a somatickej závislosti a syndróm závislosti na marihuane a pervitíne.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny). Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň odkazuje.

K namietanej právnej kvalifikácii je potrebné uviesť, že primárne je dôležité, že tak v ČR, kde bol skutok spáchaný, ako aj v SR má obecný policajt postavenie verejného činiteľa. Je úplne irelevantné, či mu status verejného činiteľa priznáva priamo Trestný zákon (ako v ČR) alebo osobitný zákon (zákon o obecnej polícii) v spojení s legálnou definíciou pojmu verejný činiteľ podľa § 128 ods. 1 Tr. zák. Podstatné je posúdenie vzájomnej trestnosti skutku, pretože ide o prevzaté trestné stíhanie slovenského občana, ktorého sa dopustil na území ČR a v zmysle ust. § 4 Tr. zák. sa trestnosť tohto činu posudzuje podľa Trestného zákona platného a účinného na území SR. Touto skutočnosťou sa zaoberal aj prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia a na túto časť odvolací súd odkazuje, pretože sa s ňou stotožnil. Príslušník obecnej polície sa podieľa na plnení úloh spoločnosti a štátu a používa pritom právomoc, ktorá mu bola v rámci zodpovednosti za plnenie týchto úloh zverená.

Na uvedenom základe možno konštatovať, že konanie obžalovaného naplnilo všetky zákonné znaky zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák.

V zmysle ust. § 317 ods. 2 Tr. por. preskúmaniu odvolacieho súdu podliehal aj výrok o treste, ako aj ďalších výrokov, a to bez ohľadu na to, že obžalovaný k výroku o treste a spôsobu jeho výkonu, ako aj ďalším výrokom nevzniesol konkrétne námietky.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu obžalovanému M. W.. Pri vyššie uvedenej právnej kvalifikácii skutku je stanovená základná trestná sadzba v rozpätí 3 až 8 rokov. Súd prvej inštancie ukladal obžalovanému trest pri stanovenom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, 0:2, t.j. pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti a, naopak, zistení dvoch priťažujúcich okolností (37 písm. h/ Tr. zák. spáchal viac trestných činov a § 37 písm. m/ Tr. zák. bol už za trestný čin odsúdený). Prevažnosť priťažujúcich okolností bola určujúca pre úpravu zákonom ustanovenej trestnej sadzby - zvýšenie dolnej hranice trestnej sadzby o 1/3 na 4 roky a 8 mesiacov (§ 38 ods. 4, ods. 8 Tr. zák.). Okrem toho súd ukladal obžalovanému súhrnný trest podľa zásad pre ukladanie úhrnného trestu pri súčasnom použití asperačnej zásady (§ 41 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák.), keďže sa súdnej trestnej činnosti dopustil skôr, ako bol pre iný jeho trestný čin vyhlásený odsudzujúci rozsudok prvostupňovým súdom a zároveň dvoma samostatnými konaniami spáchal dva úmyselné trestné činy - zločin a prečin. Uložený trest išiel do súhrnu k rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/19/2018 z 20.3.2019 a zároveň si vyžiadal zrušenie výroku o treste uloženého týmto skorším rozsudkom vo výmere 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením na jeho výkon do ústavu so stredným stupňom stráženia (za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f/ Tr. zák.). Prvostupňový súd tak ukladal trest odňatia slobody obžalovanému v sadzbe 4 roky a 8 mesiacov až 10 rokov a 8 mesiacov (horná hranica trestnej sadzby sa zvyšovala o 1/3).

Podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné obžalovanému priznať aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., pretože pri ukladaní súhrnného trestu sa ukladá trest vždy za viac trestných činov a osobitné pričítanie tejto priťažujúcej okolnosti by bolo porušením zásady ne bis in idem, t.z. dvakrát tá istá skutočnosť by sa brala do úvahy v neprospech páchatel'a. Uvedený nedostatok napravil odvolací súd tým, že zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a sám o treste rozhodol tak, aby výrok o treste zodpovedal zákonu a ustálenej súdnej praxi. Uvedená zmena nemala vplyv na druh a výmeru prvostupňovým súdom uloženého trestu odňatia slobody obžalovanému, pretože len vypustením priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. sa nič nezmenilo na pravidlách pre ukladanie trestu, na ktoré odvolací súd vyššie poukázal a tieto mali vplyv na úpravu základnej zákonnej trestnej sadzby. Druhá priťažujúca okolnosť je plne opodstatnená vzhľadom na početnosť odsúdení obžalovaného za trestnú činnosť vyplývajúcu z odpisu registra trestov. Obžalovaný bol doteraz 20-krát súdom potrestaný, a to aj vo viacerých štátoch EÚ, prevažne za majetkovú trestnú činnosť, ale aj útokov na verejného činiteľa (celkovo 6-krát). Naposledy bol odsúdený trestným rozkazom OS Bratislava IV, sp.zn. 0T/48/2020 z 8.5.2020, právoplatným 8.6.2020, za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. b) Tr. zák. a bol mu uložený trest vo výmere 8 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, ktorý vykonal 6.1.2021. Následne bol vzatý do väzby v tejto trestnej veci. Z jeho hodnotenia počas výkonu väzby vyplynulo, že bol 3-krát disciplinárne potrestaný, odmenený nebol. Pre úplnosť hodnotenia osoby obžalovaného sa žiada uviesť, že z evidencie priestupkov vyplýva, že obžalovaný bol 6-krát potrestaný za priestupky proti majetku a iné.

Zhodnotenie osoby obžalovaného na základe doterajšieho spôsobu života, ako osoby majúcej výrazné sklony k páchaniu trestnej činnosti, bolo dôvodom, ktorý absolútne vylučoval aplikáciu ust. § 38 ods. 7 Tr. zák. Totiž citované zákonné ustanovenie umožňuje neaplikovať ust. § 36 ods. 4 Tr. zák., ak sa ukladá zvýšený súhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 2 alebo podľa § 42 Tr. zák. a ich súčasné použitie by bolo pre páchatel'a neprimerane prísne. Podľa názoru odvolacieho súdu v prípade obžalovaného vôbec nemožno hovoriť o neprimeranosti vzájomného použitia týchto zákonných ustanovení. Rovnako nemožno hovoriť o neprimeranosti uloženého trestu.

Vzhľadom na uvedené je uložený trest zákonný, primeraný spáchanej trestnej činnosti (ukladaný za 2 trestné činy - jeden zločin a jeden prečin) a spravodlivý, zodpovedajúci zásadám pre ukladanie trestov podľa § 34 Tr. zák. Takto uložený trest zodpovedá aj účelu trestu v rovine jeho individuálnej a generálnej prevencie. Vzhľadom na osobu obžalovaného a špeciálnu recidívu trestnej činnosti bolo nevyhnutné na jeho prevýchovu pôsobiť vyšším trestom odňatia slobody.

Zároveň odvolací súd konštatuje splnenie zákonných podmienok pre zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj výrok o uloženom ochrannom protialkoholickom a protitoxikomanickom liečení ústavnou formou na podklade záverov znaleckého posudku, ako aj

vyhodnotenia okolností stíhaného skutku. Znalkyňa zistila syndróm závislosti a pobyt obžalovaného na slobode označila za nebezpečný a navrhla ústavnú formu liečby závislosti obžalovaného.

Stavu vecí a zákonu zodpovedá aj výrok o náhrade škody, keď súd prvého stupňa postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému Zdravotní pojišťovna Ministerstva vnútra ČR, so sídlom Vínohradská 2577/178, 130 00 Praha 3, IČO: 47 114 304, škodu vo výške 5 047,- Kč a poškodenému Hlavní město Praha, Městská policie hl. m. Prahy, Korunní 98, 101 00 Praha 1, škodu vo výške 5 950,- Kč. Je nepochybné a ako to v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatoval aj súd prvého stupňa, že poškodení si nárok na náhradu škody uplatnili včas, riadne a súčasne výška spôsobenej škody je preukázaná zabezpečenými dôkazmi.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenia. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.